

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽk/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 7016200036
Dátum vydania rozhodnutia: 12.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7016200036.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Soni Langovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: W. Z., bytom M. XX, XXX XX M., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Prešov, so sídlom Slovenská 40, 080 01 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn. 4N 8824/15-KaPO, R. z. 54474/2015 zo dňa 2. septembra 2015, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/2/2016-18 zo dňa 16. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/2/2016-18 zo 16. mája 2016 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom č. k. 10Sp/2/2016-18 zo 16. mája 2016 potvrdil podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie odporcu, ktorým nepriznal navrhovateľke nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. (ďalej len „zákon o poskytovaní právnej pomoci“) z dôvodu nespĺnenia podmienky, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu v konaní o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 14CoE/663/2014-47 zo dňa 31. marca 2015, čím navrhovateľka nespĺnila jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

Krajský súd po posúdení ustanovení § 6 ods. 1, § 6a ods. 1 a § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci a ustanovení § 237 ods. 1 a ods. 2, § 239 ods. 1, 2, 3 a 4 OSP dospel k záveru, že správny orgán správne uzavrel, že proti uzneseniu odvolacieho súdu v exekučnej veci, ktoré navrhovateľka označila v žiadosti o poskytnutie právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi nie je prípustné dovolanie (ako mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu odvolacieho súdu), pretože ustanovenie § 239 ods. 1

OSP dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu odmietajúcemu odvolanie neprípúšťa, a dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v exekučnej veci, kde predmetom exekúcie je pohľadávka veriteľa v sume 263,09 Eur vylučuje ustanovenie § 239 ods. 4 OSP, pretože predmet sporu nedosahuje trojnásobok minimálnej mzdy v čase podania návrhu na začatie exekúcie a vydania poverenia na vykonanie exekúcie (ku dňu 25. marca 2014 bola hodnota minimálnej mzdy 352,- Eur mesačne a jej trojnásobok predstavuje sumu 1.056,- Eur).

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že prípustnosť dovolania proti označenému rozhodnutiu odvolacieho súdu nevyplýva ani z ustanovenia § 237 OSP, pretože podľa ods. 2 označeného ustanovenia od 1. januára 2015 výslovne platí, že dovolanie podľa ods. 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu (odkaz č. 31 sa odvoláva na zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok).

Z uvedeného krajského súdu vyplynulo, že vo veci, s ktorou sa navrhovateľka obrátila na odporcu so Žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci zo dňa 13. augusta 2015 nemožno vylúčiť zrejmu bezúspešnosť dovolacieho konania proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 14CoE/663/2014-47 zo dňa 31. marca 2015.

Po zhrnutí argumentácie odporcu v napadnutom rozhodnutí, a to tak po skutkovej ako aj právnej stránke, s prihliadnutím na obsah administratívneho spisu, krajský súd zhodne s odporcom konštatoval nesplnenie jednej zo základných podmienok pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci, vyplývajúcu z ustanovení § 6 ods. 1 a § 6a, v nadväznosti na ustanovenie § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci, t.j. nepreukázanie skutočnosti, že v dovolacom konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, v ktorom je požadovaná právna pomoc, nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu, a preto sa súd v preskúmvanej veci stotožnil s výrokom a odôvodnením rozhodnutia odporcu zo dňa 2. septembra 2015, a to v celom rozsahu jeho právnej argumentácie, na správnosť ktorej poukazuje aj týmto rozhodnutím. Z dôvodu nutnosti kumulatívneho splnenia zákonom stanovených podmienok pre priznanie nároku na právnu pomoc sa preto odporca správne s ohľadom na vyššie uvedené splnením ďalších podmienok stanovených zákonom nezaoberal.

K ostatným námietkam navrhovateľky špecifikovaným v podanom opravnom prostriedku krajský súd uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené závery o nevylúčení zrejmej bezúspešnosti sporu tieto nemajú žiaden vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, preto krajský súd procesným postupom podľa § 250q ods. 3 OSP potvrdil preskúmvané rozhodnutie ako vecne správne.

O trovách konania krajský súd rozhodol v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP s použitím § 250l ods. 2 OSP tak, že navrhovateľke, ktorá v konaní nebola úspešná, nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250l ods. 2 OSP). Navrhovateľka žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom.

V podanom odvolaní navrhovateľka poukázala predovšetkým na argumenty uvádzané v žalobe. Navrhovateľka namieta najmä údajné nesplnenie podmienky vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu v posudzovanom dovolacom konaní, nakoľko podľa jej názoru táto podmienka je splnená, vzhľadom k tomu, že dovolanie podala z dôvodu zmatečnosti rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 237 OSP. Ďalej uviedla, že krajský súd rozhodol v jej neprítomnosti aj napriek tomu, že požiadala súd o odročenie pojednávania a ospravedlnila svoju neprítomnosť. Spochybnila vyjadrenie krajského súdu, že žiadosť o odročenie pojednávania bola doručená až deň po pojednávaní súdu, t.j. dňa 17. mája 2016. Poukázala na skutočnosť, že súd nemal konať v jej neprítomnosti, pretože sa nevyjadrila k vyjadreniu žalovaného a tým neboli odstránené skutkové a právne nejasnosti.

Ďalej navrhovateľka uviedla rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/61/2013 a sp. zn. 5Sžo/62/2013, z ktorých vyplýva, že hodnotenie tvrdení a dôkazov prislúcha len súdu.

Navrhovateľka sa tiež vyjadrila k rozhodnutiam, ktoré sa týkajú konaní, vo vzťahu ku ktorým bolo podané dovolanie, kde požadovala právne zastúpenie a ktoré považuje navrhovateľka za nepreskúmateľné, čo má za následok nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu, pričom poukázala na právo účastníka konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 19. augusta 2016 na odvolanie navrhovateľky len stručne uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s výrokom, ako aj s odôvodnením rozsudku krajského súdu, preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa potvrdil ako vecne správne napadnuté rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľke nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľky a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým podľa ustanovenia § 10 ods. 5 zákona o poskytovaní právnej pomoci navrhovateľke nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP, § 250l ods. 2 OSP).

Podľa § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak:

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci, pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Senát odvolacieho súdu z predloženého spisového materiálu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, zistil, že navrhovateľke nebola priznaná právna pomoc. Medzi účastníkmi konania v preskúmvanej veci skutkový dej v podstate nie je sporný, avšak medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné posúdenie, či vo veci nároku navrhovateľky na ustanovenie zástupcu v dovolacom konaní ide o zrejmu bezúspešnosť sporu a zistenie skutočnosti, ktorá vylučuje navrhovateľku z poskytnutia právnej pomoci.

V tejto súvislosti je potrebné spomenúť ustanovenie § 8 vyššie citovaného zákona, podľa ktorého pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Treba zvýrazniť skutočnosť, že spomenuté ustanovenie obsahuje demonštratívny výpočet skutočností, na ktoré centrum prihliada, nejedná sa teda o uzavretý komplex skutočností, práve naopak, centrum môže brať do úvahy aj iné dôvody, ktoré berie na zreteľ pri rozhodovaní.

Z logického výkladu ustanovenia § 6 vyššie citovaného zákona vyplýva, že stanovené podmienky musia byť splnené kumulatívne. Spornou sa v tomto prípade stala podmienka uvedená pod písm. b) predmetného zákonného ustanovenia.

Podľa navrhovateľky odporca vyvodil zrejmu bezúspešnosť sporu najmä na základe toho, že nezistil

existenciu dôvodov naznačujúcich prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 a § 239 ods. 4 OSP. Uviedla tiež, že skúmaným kritériom je zrejma bezúspešnosť sporu a nie hodnotenie doteraz uplatnených tvrdení a dôkazov v rozsahu, ktorý prislúcha len súdu. Preto zastáva názor, že je zrejma bezúspešnosť v tomto prípade vylúčená.

Odvolací súd dáva do pozornosti skutočnosť, že s účinnosťou od 1. januára 2015 bol § 237 OSP doplnený o ods. 2, podľa ktorého dovolanie podľa odseku 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu. Keďže sa v tomto prípade jedná o dovolanie v exekučnej veci, z povahy daného ustanovenia je také dovolanie neprípustné. Pokiaľ sa teda navrhovateľka domáha dovolania v exekučnej veci, kde je zjavné, že bude dovolanie neprípustné, možno v tomto prípade vyvodit' záver, že ide o zrejmu bezúspešnosť sporu tak ako správne uviedol odporca. Odporca teda nebol povinný skúmať námietky navrhovateľky o existencii dôvodov podania dovolania, nakoľko to nebolo potrebné s prihliadnutím na § 237 ods. 2 OSP. Teda v tomto prípade skutočne nemožno objektívne vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu ako jednu z obligatórnych podmienok pre poskytnutie právnej pomoci.

V súvislosti s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno v otázke zrejmej bezúspešnosti sporu ako jednej z podmienok priznania právnej pomoci podľa § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci poukázať tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/36/2011. V danom prípade podľa spisu žiadateľ nesplnil podmienku vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu. Súd poukázal na skutočnosť, že § 8 zákona nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí žalovaný pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti prihliadať, cit.: „Posúdenie otázky zrejmej bezúspešnosti sa nemá ponechať len na tvrdení žiadateľa, ale za účelom odbremenenia súdov od tzv. šikanózných a bagatelných návrhov zákon v § 8 zveril právomoc tieto návrhy eliminovať v podobe vydávaní negatívnych rozhodnutí o nepriznaní nároku na poskytnutie pomoci, a to z dôvodu nesplnenia jednej z kumulatívnych podmienok priznania tohto nároku.“ Centrum právnej pomoci teda nemôže priznať právnu pomoc žiadateľovi v prípade, pokiaľ by splňal len niektorú z daných podmienok.

Odvolací súd ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/249/2015, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky zvyrazňuje skutočnosť, cit.: „pre naplnenie požiadavky § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 327/2005 Z.z. nestačí, že zrejmu bezúspešnosť sporu nemožno vylúčiť, ale je nevyhnutné, aby bezúspešnosť sporu žiadateľa bola tak jednoznačná, že je zrejma už na základe zbežného posúdenia veci. V opačnom prípade ide len o možnú bezúspešnosť sporu, ktorá sama osebe nevyklučuje žiadateľa z nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa z. 327/2005 Z.z.“ (obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky argumentuje i v iných rozhodnutiach, napr. sp. zn. 2Sžo/100/2014, sp. zn. 5Sžo/14/2014). Správny orgán teda nemá prejedikovať výsledok konania z vecnej stránky, ale len formálne preskúmať odôvodnenosť návrhu žiadateľa.

V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd považuje za obdobnú situáciu, keď žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré boli záväzne vyriešené v iných konaniach a taktiež ak nemôže v súdnom konaní dosiahnuť úspech z procesných dôvodov, napr. z dôvodu včasného nepodania opravného prostriedku, resp. jeho neprípustnosti podľa procesných predpisov.

Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že v predmetnej veci odporca zistil zrejmu bezúspešnosť sporu na základe zbežného (formálneho) posúdenia veci, nakoľko od 1. januára 2015 ustanovenie § 237 ods. 2 OSP explicitne stanovuje, že dovolanie podľa ods. 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní. Odvolací súd preto súhlasí s právnym názorom krajského súdu a v konečnom dôsledku aj s názorom žalovaného, že v predmetnej právnej veci nebola splnená podmienka vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu, preto odvolacia námietka navrhovateľky vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci je zjavne nedôvodná.

Rovnako ako neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku navrhovateľky, že postupom krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď konal v jej neprítomnosti aj napriek jej žiadosti o odročenie pojednávania. Odvolací súd zo spisu krajského súdu zistil, že predvolanie na termín

pojednávania dňa 16. mája 2016 bolo navrhovateľke riadne doručené dňa 6. mája 2016. Žiadosť o odročenie pojednávania z 12. mája 2016 bola daná na poštovú prepravu dňa 13. mája 2016 a krajskému súdu bola doručená dňa 17. mája 2016 ako vyplýva z podacej pečiatky na listovej obálke, teda tak ako uvádza krajský súd deň po termíne pojednávania, preto na oneskorene doručenú žiadosť nemohol prihliadať a konal v neprítomnosti navrhovateľky v súlade s ustanovením § 250g ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP.

Navrhovateľka v podanom odvolaní poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/61/2013 a sp. zn. 5Sžo/62/2013 z 31. januára 2014, ktorými bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Košiciach a zrušené rozhodnutie Centra právnej pomoci, Kancelária Prešov. Predmetom konania bolo nepriznanie právnej pomoci navrhovateľovi z dôvodu nesplnenia podmienky vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu v konaní o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach o námietke zaujatosti voči sudkyňi Okresného súdu Spišská Nová Ves. Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci považoval za nutné zrušiť rozhodnutie odporcu, nakoľko sa nezaoberal žiadosťou navrhovateľa komplexne, ale len v časti konania o dovolaní, nakoľko navrhovateľ žiadal v tej istej žiadosti o poskytnutie právnej pomoci aj v konaní vo veci samej vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves. Z uvedeného vyplýva, že toto rozhodnutie nemožno aplikovať, keďže nešlo o obdobnú právnu vec.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že neúspešnej navrhovateľke ich náhradu nepriznal (§ 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k OSP a s § 250l ods. 2 OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.